VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (sestā palāta)

2016. gada 12. maijā *

ELVGF — Garantiju nodaļa — ELGF un ELFLA — No finansējuma izslēgti izdevumi — Liellopu un aitas gaļas nozare — Vienotas likmes finanšu korekcija — Precīza korekcija — Regulas (EK) Nr. 1782/2003 48. un 69. pants — Īpašas tiesības — Pienākums norādīt pamatojumu

Lieta T-384/14

Itālijas Republika, ko pārstāv *G. Palmieri* un *B. Tidore*, pārstāves,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *P. Rossi* un *D. Bianchi*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību daļēji atcelt Komisijas 2014. gada 4. aprīļa Īstenošanas lēmumu 2014/191/ES, ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz atsevišķus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) Garantiju nodaļu, uz Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondu (ELGF) un uz Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA) (OV L 104, 43. lpp.), ciktāl ar to [no Savienības finansējuma] ir izslēgti noteikti Itālijas Republikas veiktie izdevumi.

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs S. Frimods Nilsens [*S. Frimodt Nielsen*], tiesneši F. Deuss [*F. Dehousse*] un E. M. Kolinss [*A. M. Collins*] (referents),

sekretārs H. Palasio Gonsaless [*J. Palacio González*], galvenais administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 10. decembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – itāļu.

Spriedums [1] [..]

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

21 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2014. gada 3. jūnijā, Itālijas Republika cēla šo prasību.

22 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Vispārējā tiesa (sestā palāta) nolēma sākt tiesvedības mutvārdu daļu.

23 2015. gada 10. decembra tiesas sēdē tika uzklausīti pušu mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem mutvārdu jautājumiem.

24 Itālijas Republikas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl ar to tai ir piemērotas finanšu korekcijas EUR 5 026 453,43 un EUR 1 860 259,60 apmērā;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

25 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā nepamatotu;

— piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

26 Itālijas Republika pret apstrīdēto lēmumu izvirza pamatus, ar kuriem būtībā tiek apgalvots Savienības tiesību normu [kopējās lauksaimniecības politikas, turpmāk tekstā – "KLP"] KLP jomā pārkāpums, būtisku procedūras noteikumu pārkāpums pamatojuma neesamības dēļ, kā arī vairāku Savienības vispārējo tiesību principu, tostarp samērīguma, tiesiskuma un tiesiskās noteiktības principu, pārkāpums, ciktāl Komisija ir piemērojusi finanšu korekcijas, pirmkārt, saistībā ar papildmaksājumu piešķiršanu Regulas Nr. 1782/2003 69. panta izpratnē un, otrkārt, saistībā ar īpašo tiesību [uz maksājumu] noteikšanu šīs pašas regulas 47. un 48. panta izpratnē.

27 Tiesas sēdē Itālijas Republika norādīja, ka tā atsauc savu pamatu saistībā ar kļūdainu vienotas likmes finanšu korekcijas EUR 3 477 225 apmērā piemērošanu, ciktāl tā ir pamatota ar maksājumu aģentūras akreditācijas kritērijiem. Tādējādi šī strīda priekšmets ir vienīgi Komisijas veiktas Regulas Nr. 1782/2003 47., 48. un 69. panta piemērošanas, lai pamatotu finanšu korekcijas attiecīgi EUR 1 860 259,60 un EUR 5 026 453,43 apmērā, tiesiskums.

Pamatapsvērumi

28 Vispirms ir jāatgādina, ka ELVGF un Fonds finansē tikai izdevumus, kas ir veikti atbilstoši Savienības tiesiskajam regulējumam lauksaimniecības tirgu kopīgās organizācijas ietvaros (spriedumi, 2003. gada 8. maijs, Spānija/Komisija, C-349/97, Krājums, EU:C:2003:251, 45. punkts; 2005. gada 24. februāris, Grieķija/Komisija, C-300/02, Krājums, EU:C:2005:103, 32. punkts, un 2012. gada 12. septembris, Grieķija/Komisija, T-356/08, EU:T:2012:418, 12. punkts).

1 — Ietverti tikai tie šī sprieduma punkti, kuru publicēšanu Vispārējā tiesa uzskata par lietderīgu.

29 Šajā ziņā no tiesiskā regulējuma, kas attiecas uz ELVGF un Fondu, izriet, ka dalībvalstīm ir pienākums organizēt visas administratīvās pārbaudes un pārbaudes uz vietas, kas ļauj nodrošināt, ka materiālie un formālie atbalsta piešķiršanas nosacījumi tiek izpildīti pareizi. Ja netiek veiktas visas šādas pārbaudes vai dalībvalsts tās veic kļūdaini, tā, ka saglabājas šaubas par šo nosacījumu izpildi, Komisija pamatoti var neatzīt noteiktus attiecīgās dalībvalsts izdevumus (spriedumi, 1990. gada 12. jūnijs, Vācija/Komisija, C-8/88, Krājums, EU:C:1990:241, 20. un 21. punkts; 2005. gada 14. aprīlis, Spānija/Komisija, C-468/02, EU:C:2005:221, 36. punkts, un 2009. gada 30. septembris, Portugāle/Komisija, T-183/06, EU:T:2009:370, 31. punkts).

30 No judikatūras izriet arī, ka, pat ja attiecīgajā tiesiskajā regulējumā attiecībā uz piemaksu piešķiršanu tieši nav noteikts, ka dalībvalstīm ir jāievieš uzraudzības pasākumi un kontroles noteikumi, uz kuriem atsaucas Komisija ELVGF un Fonda grāmatojumu noskaidrošanas laikā, tomēr šis pienākums var izrietēt – attiecīgā gadījumā netieši – no tā, ka atbilstoši tiesiskajam regulējumam attiecībā uz ELVGF un Fondu dalībvalstu pienākums ir organizēt efektīvu kontroles un uzraudzības sistēmu (spriedumi, Spānija/Komisija, minēts 29. punktā, EU:C:2005:221, 35. punkts; 2008. gada 24. aprīlis, Beļģija/Komisija, C-418/06 P, Krājums, EU:C:2008:247, 70. punkts, un 2009. gada 4. septembris, Austrija/Komisija, T-368/05, EU:T:2009:305, 76. punkts).

31 Attiecībā uz noteikumiem par pierādīšanas pienākumu grāmatojumu noskaidrošanas jomā Komisijai, lai pierādītu, ka pastāv KLP noteikumu pārkāpums, ir nevis izsmeļoši jāpierāda valsts iestāžu veikto pārbaužu nepilnīgums vai to iesniegto skaitļu nepareizība, bet gan jāsniedz pierādījumi nopietnām un saprātīgām šaubām, kas tai rodas saistībā ar šīm pārbaudēm vai šiem skaitļiem. Šis Komisijai piešķirtais pierādīšanas prasības atvieglojums ir izskaidrojams ar to, ka dalībvalsts ir izdevīgākā situācijā, lai apkopotu un pārbaudītu Fonda grāmatojumu noskaidrošanai vajadzīgo informāciju (spriedumi, 2001. gada 11. janvāris, Grieķija/Komisija, C-247/98, Krājums, EU:C:2001:4, 7.–9. punkts; 2009. gada 1. jūlijs, Spānija/Komisija, T-259/05, EU:T:2009:232, 112. punkts, un Grieķija/Komisija, minēts 28. punktā, EU:T:2012:418, 13. punkts).

32 Būtībā Fonda finansējuma pārvaldība galvenokārt ir to valsts administratīvo iestāžu kompetencē, kuras ir atbildīgas par stingru Savienības tiesību normu ievērošanu. Šī sistēma, kas balstās uz valsts un Savienības iestāžu savstarpējo uzticību, neparedz nekādu sistemātisku Komisijas kontroli, ko tā tostarp praksē nespētu nodrošināt. Vienīgi dalībvalsts vislabāk pārzina un precīzi nosaka vajadzīgo informāciju, lai sagatavotu Fonda grāmatojumus, jo Komisija neatrodas tik tuvu uzņēmējiem tai nepieciešamās informācijas iegūšanai (spriedumi, 1998. gada 1. oktobris, Īrija/Komisija, C-238/96, Krājums, EU:C:1998:451, 30. punkts; 2005. gada 7. jūlijs, Grieķija/Komisija, C-5/03, Krājums, EU:C:2005:426, 97. punkts, un 2012. gada 17. oktobris, Spānija/Komisija, T-491/09, EU:T:2012:550, 25. punkts).

33 Līdz ar to dalībvalstij tiek uzlikts pienākums iesniegt šīs kontroles esamības vai tās skaitļu un, vajadzības gadījumā, Komisijas apgalvojumu neprecizitātes detalizētākos un pilnīgākos pierādījumus (spriedums Grieķija/Komisija, minēts 28. punktā, EU:T:2012:418, 13. punkts).

34 Savukārt attiecīgā dalībvalsts var apstrīdēt Komisijas konstatēto tikai tad, ja tā pamato savus apgalvojumus ar pierādījumiem par ticamas un darboties spējīgas kontroles sistēmas pastāvēšanu. Tāpēc, ja dalībvalstij neizdodas pierādīt, ka Komisijas konstatējumi nav pareizi, šie konstatējumi var būt pamats nopietnām šaubām par to, vai ir veikti atbilstoši un efektīvi pārraudzības un kontroles pasākumi (spriedumi, 1999. gada 28. oktobris, Itālija/Komisija, C-253/97, Krājums, EU:C:1999:527, 7. punkts; Spānija/Komisija, minēts 28. punktā, EU:C:2003:251, 48. punkts; 2011. gada 12. jūlijs, Slovēnija/Komisija, T-197/09, EU:T:2011:348, 40. punkts, un Grieķija/Komisija, minēts 28. punktā, EU:T:2012:418, 35. punkts).

35 Šo apsvērumu gaismā ir jāizvērtē Itālijas Republikas izvirzītie pamati prasības attiecībā uz abām apstrīdētajā lēmumā piemēroto finanšu korekciju kategorijām pamatojumam.

[..]

2. Par pamatu saistībā ar precīzu korekciju attiecībā uz Regulas Nr. 1782/2003 47. un 48. pantā paredzēto īpašo tiesību noteikšanu un maksājumu veikšanu

80 Itālijas Republika apgalvo, ka tā esot pareizi piemērojusi Regulas Nr. 1782/2003 43. un 48. pantu visos apstrīdētajā lēmumā paredzētajos gadījumos, kad lauksaimnieka tiesības uz maksājumiem pārejas vai mantojuma veidā rodas citam lauksaimniekam. Tās ieskatā šīs tiesības uz īpašiem maksājumiem esot tikušas pareizi aprēķinātas, saglabājot nošķirtu, pirmkārt, lopkopības pamatsummu un, otrkārt, tiesības uz maksājumiem par platībām. Šo tiesību pārdales kārtība esot saderīga ar Savienības tiesisko regulējumu, jo tajā esot ņemta vērā prasība par tiesību uz maksājumiem izsekojamību.

81 Komisija apstrīd Itālijas Republikas argumentus.

82 Vispirms ir jāsecina, ka prasības pieteikuma 4.16. punktā Itālijas Republika apgalvo, ka apstrīdētais lēmums esot prettiesisks "vispārējo samērīguma, tiesiskuma, tiesiskās noteiktības, tiesiskās paļāvības principu, kā arī pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpuma dēļ". Ir jākonstatē, ka Itālijas Republika attiecībā uz apgalvoto principu un pienākuma pārkāpumu nenorāda nekādu pamatojumu, pat ne kopsavilkuma veidā. It īpaši, ciktāl tā atsaucas uz pilnīga un pienācīga apstrīdētā lēmuma pamatojuma neesamību, nenorādot punktus, attiecībā uz kuriem neesot norādīts pamatojums, un neprecizējot tiesiskos un faktiskos apstākļus, kuri būtu bijuši jāizklāsta padziļinātāk, prasības pieteikums neatbilst Reglamenta 76. panta d) punkta prasībām, tādējādi šie dažādie iebildumi ir jāatzīst par nepieņemamiem (šajā ziņā skat. spriedumu, 2008. gada 15. oktobris, *Mote*/Parlaments, T-345/05, Krājums, EU:T:2008:440, 75.–77. punkts).

83 No tā izriet, ka ir jāuzskata, ka Itālijas Republika ar šo iebildumu būtībā apgalvo Regulas Nr. 1782/2003 47. un 48. panta pārkāpumu.

84 Ir arī jāuzskata, ka šī iebilduma vērtējums attiecas tikai uz Komisijas veiktās Regulas Nr. 1782/2003 48. panta interpretācijas pamatotību apstrīdētajā lēmumā, lasot to kopā ar administratīvajā procesā iesniegtajiem dokumentiem. Proti, kā izriet no debatēm tiesas sēdē, lietas dalībnieki nav vienisprātis par šīs tiesību normas interpretāciju.

85 Precīza korekcija EUR 1 860 259,60 apmērā, ko Komisija piemērojusi apstrīdētajā lēmumā, nepamatoti nosakot un piešķirot tiesības uz īpašiem maksājumiem, nebija iepriekšējas samierināšanas priekšmets, un līdz ar to attiecībā uz to kopsavilkuma ziņojumā nav sniegts neviens paskaidrojums. Itālijas Republikai pārmestā nepilnība ir tikusi paskaidrota Komisijas 2010. gada 22. decembra un 2012. gada 13. decembra vēstulēs (skat. iepriekš 12. un 14. punktu). Tā attiecas, pirmkārt, uz īpašo tiesību piešķiršanu, vienlaikus pastāvot tiesībām, kas izriet no aitas un liellopu gaļas un platībām, un, otrkārt, uz īpašo tiesību pārdali, kuras radušās no olīvu audzēšanas sektora attiecībā uz 2006.–2009. pieprasījuma gadu. Šajās vēstulēs Komisija pārmet Itālijas valsts iestādēm, ka tās nav atbilstoši pārvaldījušas gadījumus, kad tiesības uz atbalstu summējas. Gadījumi, kas aptverti ar šo iebildumu, ir raksturoti šādi:

— ja lauksaimnieks, kam ir īpašas tiesības, kas piešķirtas, pamatojoties uz pārskata periodu, no cita lauksaimnieka (pārejas vai mantojuma veidā) ir saņēmis hektārus un atbilstošās summas pirms pirmā vienreizējo maksājumu shēmas ieviešanas gada, šo īpašo tiesību vērtību Itālijas valsts iestādes nav pārdalījušas starp parastajām tiesībām (nepārsniedzot EUR 5000);

— ja lauksaimnieks, kam ir parastās tiesības, kas piešķirtas, pamatojoties uz pārskata periodu, no cita lauksaimnieka (pārejas vai mantojuma veidā) ir saņēmis summas kā piemaksas par liellopu gaļu bez atbilstošajiem hektāriem pirms pirmā vienreizējo maksājumu shēmas ieviešanas gada, saņemto īpašo tiesību vērtību Itālijas valsts iestādes nav novirzījušas uz viņa parastajām tiesībām (nepārsniedzot EUR 5000).

86 Komisijas ieskatā pareiza Regulas Nr. 1782/2003 48. panta piemērošana prasa īpašās tiesības novirzīt uz parastajām tiesībām, nepārsniedzot EUR 5000 par hektāru, un vēlāk starpību novirzīt uz īpašajām tiesībām. Tā visa administratīvā procesa laikā apgalvoja, ka tiesības uz (īpašiem) papildmaksājumiem par summu, kas nepārsniedz EUR 5000, nevarēja tikt izmantotas neatkarīgi no vienreizējā maksājuma, bet bija jānovirza uz parastajām tiesībām, lai noteiktu tiesības uz maksājumu par hektāru, jo šo aprēķinu veido pārskata periodā saņemto maksājumu par hektāriem, kas ir ļāvuši tos ģenerēt, sadalījums, tā, it kā šie hektāri arī būtu ļāvuši ģenerēt papildmaksājumus (kas nepārsniedz EUR 5000). Savukārt Itālijas valsts iestādes, saglabājot nošķirtas parastās tiesības un īpašās tiesības (bez jebkādas pārdales), esot radījušas vairāk īpašo tiesību un līdz ar to esot pārāk zemu noteikušas parastās pamattiesības.

87 Savos procesuālajos rakstos Itālijas Republika atzīst, ka tā savā praksē ir novirzījusies no tādas konkrēto tiesību normu piemērošanas, uz kādu ir norādījusi Komisija. Tā apgalvo, ka "43. un 48. pants ticis piemērots katra cedējošā lauksaimnieka atsauces summu daļai un cesionāram lauksaimniekam par daļu no summām, kas izriet no viņa lauksaimnieciskās darbības, uzskatot, ka atsauces laikposmā katram bija tiesības uz tiešajiem maksājumiem", un ka "Itālijas valsts iestādes ir pieņēmušas lēmumu [..] neveikt [tiesību uz īpašiem maksājumiem pārdali] vienīgi gadījumos, kad visu atsauces summu kopsumma [..] ļāva iegūt vienotu summu par hektāru, kas pārsniedz EUR 5000". Tās ieskatā šī piemērošana arī esot saderīga ar Regulas Nr. 1782/2003 48. pantu.

88 Ir jānorāda, ka Regulas Nr. 1782/2003 48. pants, kurā noteikta 47. pantā paredzētās atkāpes no šīs pašas regulas 43. pantā paredzētā vispārējā noteikuma piemērošanas kārtība, noteikti ir jāinterpretē šauri (skat. pēc analoģijas spriedumu, 2001. gada 13. decembris, *Heininger*, C-481/99, Krājums, EU:C:2001:684, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

89 Vispirms ir jāatgādina vispārējais ar Regulu Nr. 1782/2003 sasniedzamais mērķis, proti, vienreizējo maksājumu shēmas ieviešana. Saskaņā ar Regulas Nr. 1782/2003 48. panta gramatisko interpretāciju, ņemot vērā blakus punktos paredzētās tiesību normas, šī tiesību norma ir piemērojama attiecībā uz lauksaimnieku – kurš ir saņēmis "maksājumus, kas rada īpašiem nosacījumiem pakļautas tiesības uz maksājumu", kuri paredzēti minētās regulas 47. pantā, un kam pārskata periodā "nebija hektāru, kā minēts [šīs pašas regulas] 43. pantā" –, lai noteiktu tiesības uz vienreizējo maksājumu vai tiesības uz maksājumu par hektāru par summu, kas pārsniedz EUR 5000. Šim lauksaimniekam, kuram nav hektāru vai arī kuram pieder hektāri un kura tiesības uz maksājumu par hektāru pārsniedz EUR 5000, ir tiesības uz a) maksājumu, kas ir vienāds ar viņa (atsauces) "pamatsummu", kura atbilst tiešajiem maksājumiem, kas viņam piešķirti vidēji trīs gadu laika posmā, un b) maksājumiem "par katriem EUR 5000 vai daļu no pamatsummas" (proti, īpašie maksājumi), kuri viņam piešķirti vidēji trīs gadu laika posmā.

90 No tā izriet, ka īpašie maksājumi ir piesaistīti pamatsummai par hektāru, nepārsniedzot EUR 5000, un, sākot no šīs robežvērtības, ir uzskatāmi par tiesībām uz papildu (īpašo) maksājumu. Šajā ziņā Regulas Nr. 1782/2003 47. panta pirmajā rindkopā ir paredzēts, ka tajā uzskaitītās summas "iekļauj" pamatsummā saskaņā ar šīs pašas regulas 48. pantā paredzētajiem nosacījumiem. No Regulas Nr. 1782/2003 47. panta otrās rindkopas izriet arī, ka, sākot no 2007. gada un atkāpjoties no šīs pašas regulas 33., 43. un 44. panta, summas, kas rodas no piena ražošanas piemaksām un papildmaksājumiem, kuri paredzēti Regulas Nr. 1782/2003 95. un 96. pantā, "iekļauj" vienreizējo maksājumu shēmā, ievērojot 48.–50. pantā paredzētos nosacījumus. Tādējādi atbilstošajos tiesību aktos ir noteikts maksājumu, kuri rodas no dažādām tiesībām, ieskaitīšanas vienreizējā maksājumā princips.

91 Itālijas Republika tādējādi nepamatoti apgalvo, ka no Regulas Nr. 1782/2003 48. panta izriet pienākums saglabāt nošķirtus visus maksājumus, kas rodas no dažādām tiesībām. Turklāt norāde uz minētās regulas 49. pantu, kāda tā izdarīta prasības pieteikumā, arī nevar pamatot Itālijas Republikas izvirzīto apgalvojumu. Šajā tiesību normā ar nosaukumu "Nosacījumi", kas attiecas uz tiesībām uz īpašiem maksājumiem, ir paredzēta atkāpe no šīs pašas regulas 36. panta 1. punkta un 44. panta 1. punkta, ciktāl lauksaimniekam, kuram ir tādas tiesības uz maksājumu, par ko viņam pārskata periodā nav bijis

hektāru, dalībvalsts atļauj atkāpties no saistībām sniegt tiesību skaitam līdzvērtīgu skaitu attiecināmo hektāru. Šī atkāpe ir pakļauta nosacījumam, ka viņš saglabā vismaz 50 % no lauksaimnieciskās darbības, ko lauksaimnieks veicis pārskata periodā un kas tiek izteikta ganāmpulka vienībās. Ir jākonstatē, ka šajā tiesību normā nav paredzēta neviena alternatīva metode īpašo maksājuma tiesību noteikšanai, ne arī jebkāds pienākums saglabāt nošķirtus maksājumus, kas rodas no dažādām tiesībām. Proti, Regulas Nr. 1782/2003 49. panta 3. punktā ir precizēts, ka "tiesības uz maksājumu, kas noteiktas saskaņā ar 48. pantu, nekoriģē".

92 Ir arī jānoraida arguments, kas norādīts replikas raksta 32. punktā, saskaņā ar kuru ar Regulas Nr. 1782/2003 48. panta pirmo daļu aptvertās summas pieskaita pamatsummai. Proti, šīs regulas 47. panta pirmās rindkopas dažādu valodu redakciju, tostarp itāļu, angļu un vācu valodas redakciju, salīdzinājums apstiprina vārda "iekļauj" ("sono inclusi", "included in", "in die Berechnung des Referenzbetrags aufgenommen") nozīmi. Katrā ziņā Itālijas Republika tiesas sēdē šo argumentu atsauca.

93 Apgalvojums, saskaņā ar kuru, pirmkārt, Itālijas valsts iestāžu izmantotā tiesību noteikšanas metode nav radījusi atšķirības kopējā attiecīgajiem lauksaimniekiem piešķirto tiesību uz maksājumiem vērtībā un, otrkārt, attiecībā uz īpašajām tiesībām pienākums saglabāt ganāmpulka vienības ticis piemērots saskaņā ar Regulas Nr. 1782/2003 49. pantu, nevar tikt atbalstīts. Tā kā šajā regulā ir paredzēta īpaša tiesību uz maksājumiem šiem mērķiem aprēķina metode un lai nodrošinātu visās dalībvalstīs piešķirto tiesību tiesiskumu, Itālijas Republikai tā ir jāpiemēro. No iepriekš veiktās analīzes izriet, ka Regulas Nr. 1782/2003 48. pantam ir obligāts raksturs un tajā nav paredzēta nekāda rīcības brīvība dalībvalstij. Līdz ar to Itālijas Republika nevar apgalvot, ka tās alternatīvā metode ir tikpat iedarbīga, spējīga novērst pārkāpumus vai arī labvēlīgāka lauksaimniekam (šajā ziņā skat. spriedumus, Spānija/Komisija, minēts 44. punktā, EU:C:2002:192, 87. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2007. gada 28. marts, Spānija/Komisija, T-220/04, EU:T:2007:97, 89. punkts un tajā minētā judikatūra).

94 Tā tas ir arī attiecībā uz argumentu, saskaņā ar kuru Itālijas valsts iestāžu darbība neesot izraisījusi nekādu risku Fondam. Ir jākonstatē, ka Itālijas Republika tā arī neiesniedza pierādījumus, kas ļautu apšaubīt Komisijas dienestu veikto aprēķinu par precīzām summām, kas rada risku Fondam. Faktiski, pirmkārt, no 2011. gada 8. februāra divpusējās sanāksmes protokola un, otrkārt, no 2012. gada 13. decembra vēstules izriet, ka Itālijas valsts iestādes, pamatojoties uz Komisijas apstiprinātu metodoloģiju, ir "sniegušas aprēķinu, kurā norādīts, ka faktiskais risks Fondam, ko radījusi nepareiza Regulas Nr. 1782/2003 43. un 48. panta piemērošana, par četriem gadiem ir EUR 1 813 699,96".

95 Attiecībā uz argumentu, saskaņā ar kuru Komisija nav norādījusi konkrētas sekas, kuras radījusi Itālijas valsts iestāžu veikta nepareiza Regulas Nr. 1782/2003 43. un 48. panta piemērošana, arī tas ir jānoraida. Līdzīgi iepriekš 31. punktā minētajos apsvērumos norādītajam Komisijai ir jāsniedz pierādījumi nopietnām šaubām, nevis jāpierāda, ka riski patiešām ir īstenojušies.

96 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, tostarp iepriekš 89. un 90. punktā norādītos apsvērumus, ir jākonstatē, ka Itālijas Republikas aizstāvētā Regulas Nr. 1782/2003 48. panta interpretācija ir pretrunā gan tā formulējumam, gan tā struktūrai. Ciktāl visi tās argumenti ir tikuši noraidīti, šis Itālijas Republikas izvirzītais pamats attiecībā uz precīzo korekciju saistībā ar īpašo tiesību noteikšanu un maksājumu veikšanu ir jānoraida kā nepamatots.

97 Tādējādi prasība ir jānoraida pilnībā.

[..]

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) Itālijas Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2016. gada 12. maijā.

[Paraksti]